

FURI DIN PÂINEA CEA UMFLATĂ, IEI PEDEAPSA MERITATĂ!

„Împarte-ți pâinea cu cel flămând...” (Isaia 58:7)

Când **Mara** era mică, cu mulți, mulți ani în urmă, copiii se bucurau mult dacă aveau destulă pâine ca să se sature. Pe atunci nu exista abundența de mâncare pe care o aveți voi astăzi. În familiile sărace și cu mulți copii, așa cum era și cea a Marei, pâinea era drămuțată cu grijă, ca să ajungă tuturor în fiecare zi.

Mara era puțin mofturoasă la mâncare, mai ales la cea gătită, dar iubea mult pâinea neagră, mare, rotundă și umflată ca o gogoasă uriașă, pe care familia o putea cumpăra zilnic, pe cartelă. Doar o pâine mare pentru șase guri. Era atât de gustoasă, încât și-ar fi dorit să mănânce numai pâine goală. De fiecare dată spera să primească o bucată mai mare, dar mama o împărțea egal celor patru copii pe care îi iubea la fel de mult.

Într-o zi, Mara, o fetiță isteată, a găsit o metodă „ingenioasă” de a-și mări singură porția. Ce credeți că i-a trecut prin minte?

Trimisă de mama la brutărie, s-a trezit cu pâinea cea mare și umflată în brațe, cu coaja tare și crocantă. Atunci s-a gândit că ar putea mânca puțin din miezul cald și proaspăt. A rupt o bucățică de coajă dintr-o margine și a strecurat ușor mâna în gaura formată, scobind încet miezul mult dorit. Pe drumul spre casă a reușit să golească destul de bine interiorul pâinii, având grijă să nu-i strice forma. La exterior părea întreagă, dar era mult mai ușoară decât atunci când o cumpărase.

Preocupată de ce va spune mamei și cum își va acoperi fapta, Mara nu s-a gândit deloc la frații ei mai mici, care așteptau și ei pâinea. Ea se săturase, dar ei?

Când a ajuns acasă, a pus pâinea încet pe masa din bucătărie și a ieșit prefăcându-se ocupată. Nu era greu de observat diferența dintre o pâine întreagă și una golită pe dinăuntru. Mama a luat pâinea în mână și a simțit imediat cât de ușoară era și cum se afunda prea repede.

— Ce fel de pâine este asta, Mara? a întrebat mama, supărată.

— Așa mi-a dat-o vânzătoarea... a răspuns Mara rușinată, roșie la față până la urechi.

Mama a înțeles imediat că fetița încercase să înșele și i-a aplicat pedeapsa potrivită: nu a mai avut voie să iasă la joacă pe stradă cu ceilalți copii și a trebuit să stea acasă ca să aibă grijă de cei trei frați mai mici.

Dragi copii, dacă voi aveți suficientă pâine, să știți că în lume sunt mulți copii care se culcă flămânzi și care și-ar dori și ei o bucățică. Poate chiar printre colegii voștri sunt unii care trec

prin greutăți, pentru că părinții lor nu mai au serviciu sau nu mai au bani. Dacă voi aveți mai mult, împărtășiți și cu ei.

Să nu faceți ca Mara, care a vrut să-și satisfacă pofta prin înșelăciune, fără să se gândească la ceilalți. Și să nu vă ascundeți greșelile dând vina pe alții. Când greșim, este bine să recunoaștem, să cerem iertare părinților și lui Dumnezeu. Lui nu-I place nici furtul, nici înșelătoria, ci adevărul și dragostea.

Domnul Isus ne iartă și ne arată că există o foame mai importantă decât cea a stomacului: foamea de bine, de pace, de speranță, de bucurie. De aceea El spune în Ioan 6:35:

„Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată.”